

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci

žalobce: **Ing. J. L.**

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Pardubický kraj**
se sídlem Boženy Němcové 2625, 530 02 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2019, č. j. 385774/19/2804-50521-609654

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2019, č.j. 385774/19/2804-50521-609654 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen uhradit žalobci k rukám jeho právního zástupce náklady řízení ve výši 11.228 Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce o prominutí úroku z prodlení na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2014, 2015 a 2016 dle § 259b a § 259c zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu.
2. Úrok z prodlení související s daní z příjmů fyzických osob za období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 byl platebním výměrem ze dne 13. 8. 2018 stanoven ve výši 170.798 Kč, na základě odvolání ze dne 10. 12. 2018 snížen na 165.471 Kč. Úrok z prodlení související s daní z příjmů fyzických osob za období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015 byl platebním výměrem ze dne 13. 8. 2018 stanoven ve výši 83.758 Kč. Úrok z prodlení související s daní z příjmů fyzických osob za období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016 byl platebním výměrem ze dne 13. 8. 2018 stanoven ve výši 36.955 Kč.
3. Žalobce podal dne 3. 1. 2019 žádost o prominutí úroku. Žádost odůvodnil nepříznivou ekonomickou a sociální situací. Tím, že uhradil daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl a dále uhradil doměřenou DPH za 2.Q až 4.Q 2015 a 1.Q až 4.Q 2016, čímž přišel o „*veškeré své úspory a disponibilní finanční prostředky*“. Úhradě doměřených daní předcházela neúspěšná žádost o povolení splátkového kalendáře. Žalovaný by měl rovněž vzít v úvahu, že žalobce „*musel dne 2. 7. 2018 provést úhradu daně z příjmů fyzických osob ve výši 121.317 Kč*“.
4. Žalovaný žádost žalobce rozhodnutím ze dne 3. 4. 2019 zamítl. Žalobce sice splnil formální předpoklady pro prominutí penále (§ 259b daňového řádu), naplnil ale též negativní podmínku stanovenou v § 259c odst. 2 daňového řádu. Jak plyne z usnesení Policie ČR ze dne 22. 12. 2017, žalobce v posledních třech letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy, přičemž se jednalo o porušení natolik zásadní (úmyslné chybné tvrzení daně), že nebylo možno žádosti žalobce o prominutí penále vyhovět. Nesprávné tvrzení daně žalobcem nespadá do oblasti „omyly“ ani „neznalost“ nebo „chybný výklad“. Naopak, z okolností lze usoudit na úmyslné jednání, které je svou intenzitou, četností a dobou trvání stejně nebo podobně závažné jako situace popsané v bodech 1. - 8. čl. III. 2. A. pokynu GFŘ-D-21. Žalobce proto naplnil podmínku stanovenou v § 259c odst. 2 daňového řádu, neboť v posledních 3 letech (v roce 2016) závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy.
5. Žalobce v nyní podané žalobě namítá, že žalovaný své rozhodnutí opřel jen o fakt, že vůči žalobci bylo zahájeno trestní stíhání. Takový postup dle žalobce porušuje zásadu presumpce neviny, žalobce bylo dle shora uvedeného možno považovat toliko za podezřelého. Též pokyn GFŘ-D-21 v bodu 2 čl. III. 2. A. zmiňuje (až) pravomocné uznání viny ze spáchání vybraného trestného činu.
6. Žalovaný k žalobě uvedl, že postupoval v souladu s daňovým řádem a pokynem GFŘ-D-21. Odkázal na naplnění materiálního kritéria v bodu 9 čl. III. 2. A. pokynu, tedy závažné ohrožení či porušení správy daní. Uvedl, že objasnil neurčitý právní pojem a poté

zhodnotil skutečný případ a posoudil intenzitu porušení povinností žalobce. Odkázal na usnesení Policie ČR o zahájení trestního stíhání žalobce spolu s dalšími osobami. Z usnesení Policie ČR totiž plyne, že sám žalovaný svojí vyhledávací činností dovodil, že žalobce vědomě snižoval svoji daňovou povinnost a získal pro nejen sebe majetkový prospěch. K samotné žalobní námitce uvedl, že ctí zásadu presumpce neviny, což je podloženo tím, že neoznačil žalobce za pravomocně odsouzeného. Rovněž poukázal, že své rozhodnutí neodůvodnil tou částí Pokynu GFR-D-21, kterou žalobce označil v žalobě. Za zásadní považuje porušení daňových předpisů spočívající v úmyslném chybném tvrzení daně a další úkony žalobce vedoucí k vystavení fiktivních dokladů za účelem získání výhody ve vyplacení nadměrných odpočtů DPH. Žalobce v průběhu vyhledávací činnosti sám podal dodatečná daňová přiznání a v nich svoji daňovou povinnost výrazně navýšil. Tím potvrdil oprávněné pochybnosti žalovaného. Usnesení Policie ČR tak deklarovalo, co žalovaný zjistil svojí vyhledávací činností.

7. Soud řízení přerušil usnesením ze dne 3. 3. 2020, čj. 52 Af 24/2019-42, a to do pravomocného skončení řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 13. 12. 2019, čj. 52 Af 25/2019-42. Tato překážka odpadla, neboť NSS vydal rozsudek ze dne 15. 3. 2021, čj. 3 Afs 27/2020-48, proto soud rozhodl, že v řízení pokračuje (výrok I.)
8. Žaloba je důvodná.
9. Podle § 259c odst. 2 daňového řádu, prominutí daně nebo příslušenství daně *není možné, pokud daňový subjekt [...] v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy*. Právě toto ustanovení je předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným.
10. V obdobných věcech žalobce či jeho bratra J. L. v obdobně pojatých žalobách, již rozhodoval zdejší soud a následně též ke kasačním stížnostem i Nejvyšší správní soud (dále též jen „NSS“). Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 3. 6. 2020, čj. 10 Afs 35/2020-41, ze dne 26. 11. 2020, čj. 2 Afs 398/2019-46, či ze dne 15. 3. 2021, čj. 3 Afs 27/2020-48 rozhodnutí žalovaného zrušil. Krajský soud nemá důvod se od závěrů kasačního soudu odchýlovat. Proto soud z rozhodnutí NSS dále vychází a jejich závěry v odpovídajícím rozsahu přejímá.
11. Žalobci je třeba dát za pravdu, že rozhodnutí žalovaného o naplnění hypotézy cit. § 259c odst. 2 daňového řádu (*v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy*) je založeno jen na usnesení Policie ČR ze dne 22. 12. 2017, kterým bylo zahájeno trestní stíhání žalobce. Na s. 4 dole, na s. 6 a 7 žalovaný obsáhle cituje z tohoto policejního usnesení, žádné vlastní skutkové závěry na základě vlastních důkazů nečiní. V dalším textu odůvodnění pak na tato skutková zjištění z trestního řízení navazují samostatné daňověprávní úvahy žalovaného (tedy podřazení pod § 259c odst. 2 daňového řádu).
12. NSS v rozsudku sp. zn. 10 Afs 35/2019 uvedl, že argumentace rozhodnutími majícími původ v trestním řízení je samozřejmě možná (obecně srov. k této problematice např. rozsudky ze dne 22. 7. 2009, čj. 1 Afs 19/2009-57, č. 1936/2009 Sb. NSS, *RACING TEAM*, ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, *EURO PRIM*). To ovšem neznamená, že žalovaný mohl skutkové důvody rozhodnutí založit jen na citaci usnesení o zahájení trestního stíhání. Žalovaný toliko obsáhle reprodukoval obsah policejního

usnesení. Neuvádí však žádné vlastní skutkové poznatky. Naopak, zjevně vychází z toho, že veškeré skutečnosti uvedené v policejním usnesení se staly, aniž pro to žalovaný v odůvodnění nabízí jakékoliv vlastní důkazy či vlastní argumenty (ani v tomto jinak neodkazuje na obsah daňového spisu). Takovýto postup je nepřijatelný především proto, že odkazoval na rozhodnutí v rané fázi trestního řízení (usnesení o zahájení trestního stíhání).

13. Krajský soud i ve shodě s předešlými závěry NSS v obdobných věcech chápe logiku žalovaného, který upozorňuje, že podklady a argumenty pro usnesení o zahájení trestního stíhání sám předložil orgánům činným v trestním řízení. Nic takového, krom stručné zmínky o trestním oznámení, však z rozhodnutí žalovaného ani náznakem neplyne. Není tedy jasné, co přímo podle žalovaného skutečně žalobce udělal či neudělal. Z rozhodnutí žalovaného se příjemce dozví jen to, co žalobce udělal dle mínění Policie ČR.
14. Soud tedy uvádí, že žalovaný mohl na usnesení o zahájení trestního stíhání odkázat, nemohl však rezignovat na vlastní popis skutkového stavu (vlastní právní hodnocení pro účely výkladu § 259c odst. 2 daňového řádu naopak žalovaný zcela přezkoumatelně provedl; žalobce s touto částí rozhodnutí nijak nepolemizuje). Potíž nynější věci neleží v tom, že žalovaný citoval i usnesení o zahájení trestního stíhání (jehož obsah žalobce dávno znal). To jistě žalovaný citovat mohl. Problém leží v tom, že žalovaný v daném ohledu citoval jen toto usnesení. Žalobce v důsledku takového vadného postupu nemohl polemizovat se skutkovým hodnocením věci. Zbývalo by mu (teoreticky) jen polemizovat se zatímními závěry orgánů činných v trestním řízení.
15. Argumentace žalovaného tímto způsobem nepřipustně směšuje řízení daňové a řízení trestní. Výsledek řízení o žádosti žalobce nemohl záviset na výsledku trestního řízení. V rozporu se tak ocitl postup žalovaného, který bez dalšího odcituje obsah usnesení o zahájení trestního stíhání a nepodpořil ho vlastními skutkovými úvahami.
16. Krajský soud uzavírá, že pro nynější věc není podstatné, jak dopadne trestní řízení proti žalobci. Pro nynější věc je významné jen to, zda tu jsou či nejsou okolnosti významné pro aplikaci hypotézy § 259c odst. 2 daňového řádu. Existenci těchto skutkových okolností musí žalovaný samostatně na základě vlastních důkazů vysvětlit v rozhodnutí o žádosti o prominutí daně nebo jejího příslušenství (případný podpůrný odkaz na policejní usnesení o zahájení trestního řízení či jiné nepravomocné rozhodnutí soudu samozřejmě vyloučeny nejsou, nemohou však být jediným argumentem ohledně toho, co je žalobci vytýkáno). Soudu je známo, že v trestním řízení dosud nebylo pravomocně rozhodnuto (viz infosoud.justice.cz).
17. Soud však nesouhlasí s tím, že žalovaný měl porušit zásadu presumpce neviny. Nikde v rozhodnutí žalovaný nečiní žalobce vinným z žádného trestného činu, jen konstatuje a obsáhle cituje z usnesení o zahájení trestního stíhání.
18. Soud tedy shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.s.“) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je tímto rozsudkem vázán a odůvodní své rozhodnutí na základě vlastních úvah a vlastních důkazů ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s.].

19. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému.
20. Náklady řízení žalobce představují odměnu 6.200 Kč ze zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „*vyhláška*“) ve výši 3.100 Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky, a to za dva úkony právní služby (příprava převzetí zastoupení a seps žaloby) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky, dvakrát režijní paušál ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 4 vyhlášky, tedy celkem 600 Kč. Zástupce žalobce je plátcem DPH, náhrada je tedy navýšena o 21%, což činí 1.428 Kč. K tomu náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Celkové náklady řízení tak činí 11.228 Kč.
21. Soud proto žalovaného zavázal k zaplacení shora uvedených nákladů, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve spojení s ustanovení § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovení § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, tato lhůta je přiměřená možností žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 29. dubna 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu